

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 30 aprilie 2016, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Ioan 12:46-50**: „*Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să măntuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl*”.

Cu adevărat ne atinge în adâncul interiorului nostru când ne gândim că în timpul nostru Dumnezeu a împlinit Cuvântul Său: „*Evangelhia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Apoi va veni sfârșitul*”. Cu o inimă sinceră putem spune: această scriptură s-a împlinit în fața ochilor noștri. Tot așa putem spune despre Amos 8:11 unde este scrisă făgăduința Cuvântului profetic, că Dumnezeu va trimite o foamete și o sete după auzirea cuvintelor Lui – cu adevărat această foamete este aici.

Îi mulțumim Domnului Dumnezeului nostru pentru că El a permis ca hrana să fie depozitată. Cât de des am dreptul s-o repet: când fratele Branham a vrut să ia avionul ca să zboare la Zürich unde trebuiau să aibă loc cinci adunări. Apoi au avut loc mai puține. Îngerul Domnului i-a spus: „Nu face călătoria la Zürich. Întoarce-te înapoi la Jeffersonville și depozitează hrana”. Dacă ne gândim că Dumnezeu a călăuzit așa că aceeași hrană care a fost depozitată acolo ani de zile noi am putut-o depozita și aici. Pentru mine este un lucru plăcut când, pe frații care vin de prima dată în acest loc îi pot duce în camera de lângă birou și le pot spune: „Priviți aceste rafturi unde sunt depozitate peste

600 de predici care mi-au fost trimise începând din 1958 până în decembrie 1965. Prin har, Dumnezeu S-a îngrijit cu adevărat de noi. Cu ochii noștri putem vedea că totul se împlinește.

Suntem datori să amintim salutarile fraților noștri care sunt în legătură directă cu noi. Suntem mulțumitori din toată inima pentru fratele nostru Taty care m-a însoțit în ultima călătorie. A fost o călătorie scurtă, dar ieșită din comun. Voi toți ați văzut la intrare acest pliant cu fotografia din adunarea din Benin care a fost o adunare puternică. Cine nu o are o poate lua de la intrare. Noi am dat o scurtă mărturie în cele trei limbi: engleză, germană și franceză. A fost puternic. Două, trei mii de oameni, de aproape, de departe și din țările învecinate Beninului s-au adunat ca să asculte Cuvântul. A venit o delegație din Mali care a parcurs distanța de 1.880 km, șofând pe șoselele Africii, ca să asculte Cuvântul Domnului. Cuvântul a fost puternic, Dumnezeu a binecuvântat, întreaga țară a fost binecuvântată, polița care m-a însoțit și mi-a fost alături la fiecare pas a fost binecuvântată. Întreaga țară a ascultat transmisia predicii directe. Presa a fost prezentă. În ziua de astăzi toți pot fi la curent și pot ști despre ce este vorba. Tirajul ziarelor a devenit insuficient, toate ziarele s-au epuizat imediat și a fost necesar un nou tiraj pentru că mărturia dată despre aceste adunări a fost foarte puternică, a redat trăirile de acolo și a fost importantă pentru oameni. Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toată inima.

Alaltăieri am mai citit. În iulie 1965 fratele Branham a spus: „Slujba mea pentru Africa încă nu s-a încheiat”. El a făcut o călătorie în Africa de Sud, dar aceasta n-a fost suficient. Din inimă el spunea: „Slujba mea pentru Africa încă nu s-a încheiat”. Domnul l-a luat Acasă și acum aceeași slujbă, același Cuvânt, același mesaj a ajuns pe întregul continent African, din Senegal până în Dar es Salaam; Cuvântul a ajuns la toate popoarele, limbile și semințiile de pe întregul continent. Cine s-a îngrijit ca totul să se întâmple în felul aceasta? Cine a vrut-o astfel, ca toate popoarele și toate limbile să audă Cuvântul Domnului, ultimul mesaj, pentru ca ei să aibă posibilitatea să ia o decizie?

Dacă ne uităm la ceea ce se petrece pe pământ...Alaltăieri am primit o broșură grosă al cărui conținut nici n-ai voie să-l citești. Acolo se spune: „Căsnicia să fie desființată. Familia să fie anulată. Drepturi comune pentru toți. În funcțiile principale și în conducerea

partidelor să fie alocat același număr de femei ca și bărbații. Chiar și în îngrijirea și creșterea copiilor să fie legiferat ca: într-un an femeia să aibă de grijă de copii, apoi în celălalt an să se ocupe bărbatul de aceasta”. Aceste lucruri întrec orice imaginație; este de neconceput. S-a ajuns până acolo că ei cercetează ca nașterea să nu mai fie făcută prin mamă; ei caută o posibilitate ca nașterea să aibă loc fără ajutorul tatălui și al mamei, (printr-o incubare în vitro până la etapa de bebeluș). Unde vor să ajungă? Unde se vor opri? Este de neconceput!

Scumpi frați și surori, noi putem spune că credem din inimă ceea ce a hotărât Dumnezeu în Cuvântul Său. A trebuit să le spunem noi surorilor noastre din acest loc cum trebuie să se îmbrace sau cum să-și prindă părul? Toate au știut. Prin Cuvânt, toate surorile au fost învățate de Dumnezeu, ele s-au plecat și supus sub acest Cuvânt. Rânduiala divină pe care Dumnezeu a hotărât-o în Cuvântul Său este valabilă pentru toți copiii lui Dumnezeu. Toți ceilalți aleargă pe căile proprii. Dar astfel de afirmații ca acestea din această broșură n-am mai citit niciodată.

Cât de mulțumitori putem fi că tocmai în acest timp – pe care Domnul nostru l-a anunțat mai dinainte și a spus că va fi aidoma ca în timpul Sodomei și Gomorei – Domnul va trimite ultimul mesaj pentru chemarea afară de care au parte doar aleșii, gloata aleasă. Poate sună că noi ne-am închipui că suntem ceva mai mult decât ceilalți. Dar noi nu ne închipuim absolut nimic, ci credem din toată inima ceea ce este scris în Sfânta Scriptură, credem că Cuvântul lui Dumnezeu este singura autoritate. Așa cum am citit cu toții în Cuvântul de început, Domnul nostru a spus: *„Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric”*. Credința în Isus Hristos te scoate afară din întuneric la lumină, pentru că El este Lumina lumii. Cine nu poate crede acela rămâne în întuneric. Duminica trecută am citit-o în Zürich, că dumnezeul acestui veac a întunecat mintea necredincioșilor, așa a scris-o Pavel corintenilor. La toți necredincioșii mintea din capul lor este în acțiune. La adevărații credincioși lucrurile se întâmplă în inima lor. Noi nu credem cu capul, ci credem cu inima și știm ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit.

Citim Ioan 12:47: *„Dacă aude cineva cuvintele Mele, și nu le păzește...”*. Aici este problema: cine aude cuvintele Mele și nu le

urmărește, nu le păzește, atunci ce se întâmplă cu acel om? Ascultarea este mai bună decât jertfele. Neascultarea este ca păcatul vrăjitoriei. Neascultarea are același efect ca vrăjitoria, așa este scris. Credința a biruit lumea. De aceea Domnul nostru a spus-o foarte clar și deslușit: „Cine crede în Mine așa cum zice Scriptura”. Cu adevărat noi ne-o putem lua la inimă și putem ști că Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său într-un mod personal și, prin Duhul Sfânt, ne-a descoperit Cuvântul care ne-a fost vestit. Cu adevărat putem spune că acest Cuvânt scris ne-a devenit un Cuvânt viu prin descoperire.

Ca o observație, mai înainte i-am spus unui frate că nu există niciun verset biblic care mi-ar putea face vreo problemă. Dumnezeu dăruiește claritate asupra fiecărui verset. Dacă n-o înțelegi dintr-un verset primești lumina legând-o cu versetul următor, dar cu adevărat totul este în Cuvântul lui Dumnezeu.

Ioan 12:48. *„Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi”.*

Cuvântul este o lumină pentru picioarele noastre. Suntem mulțumitori că Cuvântul nu ne va judeca, suntem mulțumitori că El ni l-a descoperit atât de minunat. Scumpi frați și surori, am putea vorbi despre orice temă, dar care este lucrul principal? Lucrul principal este chemarea afară, pregătirea noastră pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Noi toți și toți aceia care sunt noi în mijlocul nostru să aibă trăirile mântuitoare în mod personal pentru ca noi să trăim ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu cere de la noi. Chiar și ce a spus Domnul nostru: să vă luptați, să dați năvală, să intrați pe poarta strâmtă, pentru că strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață. Niciun om nu poate alerga pe calea largă și apoi să ajungă la Domnul. Calea largă duce în nenorocire. Calea strâmtă duce la viață. Iubitul nostru Domn a putut spune: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”* (Ioan 14:6). El este Calea, El este Cuvântul, El este totul în toate. De aceea noi avem dreptul și prioritatea să-L putem urma.

Ochii mei s-au oprit la Ioan 13 unde Domnul nostru a vorbit despre Sine, iar în Ioan 13:14 a spus: *„Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă*

spălați picioarele unii altora". Nu capetele! Nu să vă spălați capetele, ci picioarele. Cu adevărat trebuie să știm care este rânduiala divină a lui Dumnezeu. Dar esența de aici este în Ioan 13:20: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*". Aici sunt cuvintele lui Dumnezeu. Domnul nostru spune aceasta cu toată claritatea.

Fratelui Branham i-a fost spus că va fi trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos, așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos. O trimitere divină este fondată pe Cuvântul lui Dumnezeu și este o împlinire a ceea ce a fost făgăduit și scris în Scriptură. În timpul nostru noi am văzut cu ochii noștri împlinirea acestei făgăduințe, o putem trăi și suntem mulțumitori din inimă că Dumnezeu a hotărât și a călăuzit în felul acesta.

Haideți să vă mai citesc niște cuvinte de îmbărbătare din Fapte 20:17 unde avem scris despre un eveniment deosebit care a avut loc. Aici bărbatul lui Dumnezeu îi cheamă pe bătrânii din Efes. Fapte 20:17: „*Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes și a chemat pe prezbiterii bisericii*".

Și astăzi, aici, avem în mijlocul nostru frați care își fac gânduri despre bătrâni, despre diaconi. Cu adevărat noi trebuie să ne adâncim în Biblie ca să găsim răspunsul aici. Răspunsul îl găsim în Sfânta Scriptură. Ceea ce m-a mișcat foarte mult este următorul fapt: că Pavel și-a deschis inima și a exprimat ceea ce a avut pe inimă, apoi în Fapte 20:24 a spus: „*Dar eu nu țin numai de viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu*".

Despre aceasta este vorba: esența mesajului de mântuire divin este harul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit. Dumnezeu dăruiește har oricărui. Îi place ca să-i dăruiască har, Dumnezeu are milă de oricine Îi place să aibă milă.

Apoi Fapte 20:26: „*De aceea, vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor* („De aceea vă mărturisesc astăzi că n-am

moartea nimănuî pe conștiința mea” – lb. germ.)”. El a propovăduit întregul plan de mântuire în orice loc a avut posibilitatea s-o facă.

Astăzi o spun spre cinstea lui Dumnezeu. Frate Taty, ce am făcut noi în toate adunările? Ce am făcut eu pe întregul pământ? Eu am propovăduit întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu împreună cu tot ceea ce Dumnezeu a făgăduit pentru acest timp. N-a rămas nimic ce n-am spus, am inclus totul. Pe mâinile mele nu veți găsi sângele nimănuî. Gloata răscumpărată prin Sânge primește mesajul divin, crede fiecare Cuvânt și-l trăiește, prin har, trăiește iertarea și mântuirea deplină.

Mergem mai departe la vers. 27 și apoi vers. 30. Aici apostolul scrie următoarele: „*Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul de mântuire al lui Dumnezeu*” (vers. 27). Totul: dumnezeirea, botezul, alegerea, căderea în păcat, totul și încă o dată totul, am propovăduit întregul plan de mântuire, până la făgăduințele care acum își găsesc împlinirea.

Apoi, mai departe, în vers. 28 spune: „*Luați seama, dar, la voi înșivă și la toată turma*”. Aici el le vorbește bătrânilor bisericii, care au venit din Efes, bătrânilor care poartă responsabilitatea pentru adunările locale. Lor le vorbește și-i avertizează: „*Luați seama dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi*”. Observați: Duhul Sfânt v-a pus episcopi (priveghetori), v-a pus ca să vegheați asupra ei, „*ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși Sângele Său*” (vers. 28). Aleluia!

Domnul are Biserica Lui pe care El însuși a răscumpărat-o, pentru care Și-a vărsat Sângele, Sângele noului legământ. Dar prin descoperirea Duhului Sfânt în Biserică sunt așezate slujbele, bătrânii și tot ceea ce aparține și este necesar pentru zidirea ei.

Apoi Fapte 20:30: „*și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase* („lucruri rătăcitoare” – lb. germ.), *ca să tragă pe ucenici de partea lor*”.

Scumpi frați și surori, de la început acest lucru a fost așa. De fiecare dată când Domnul Își semăna sămânța Lui bună, după El venea și Dușmanul cu sămânța răstălmăcirilor lui. Exact așa se întâmplă în timpul nostru.

Ceea ce îmi place în mod ieșit din comun este ceea ce este scris în ultimele versete din Fapte 20, începând de la vers. 36, 37 și 38: *„După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți. și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut până la corabie”.*

Poți vedea că ei au ascultat și au primit din toată inima cele spuse. Bărbatul trimis de Dumnezeu le-a spus ceea ce Domnul l-a însărcinat să le spună, iar când a venit clipa despărțirii, înainte ca el să trebuiască să se urce în corabie, ei au căzut pe grumazul lui, au plâns și au fost mulțumitori că Dumnezeu li l-a trimis.

Cum facem noi astăzi? *„Cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește, și cine ascultă Cuvântul vestit prin voi, pe Mine Mă ascultă”.* Niciodată aici n-am povestit povești, ci întotdeauna am propovăduit Cuvântul sfânt și scump.

Apoi omul lui Dumnezeu le dă avertizarea că se vor scula oameni care vor învăța învățături rătăcitoare, iar în vers. 31 le-a amintit că timp de trei ani n-a încetat să le propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu. Cât timp ne-a fost acordat nouă? Nu trei ani și nici treizeci. Prin har, Dumnezeu ne-a acordat atât de mulți ani ca să propovăduim și să purtăm acest Cuvânt sfânt, scump și prețios! Scumpi frați și surori, voi toți vedeți că dragostea divină ne leagă unii cu alții. Să vă spun ceva copilăresc: eu simt această dragoste divină chiar atunci când dau mâna cu cineva. Dragostea lui Dumnezeu este existentă, dragostea față de Cuvânt, mulțumirea că Dumnezeu ne-a încredințat și descoperit Cuvântul.

Dar acum vine mustrarea. Dacă mergem la Ap. 2 vedem prima scrisoare adresată Bisericii din Efes, Biserica care era pe inima lui Pavel, Biserica căreia i-a fost trimisă prima scrisoare. Citim din Ap. 2:1: *„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur»”.* Direct în vers. următor vine: *„Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși („ai recunoscut minciuna din sufletul lor” – lb. germ.)”.*

Așadar, în prima scrisoare adresată Bisericii din Efes, Duhul lui Dumnezeu a vorbit și a descoperit: „Tu ai avut răbdare; i-ai cercetat pe cei ce s-au dat drept trimiși, apostoli, dar ai recunoscut că ei nu erau”. Ce ne rămâne de făcut nouă, celor din epoca Laodiceea, decât să-i cercetăm pe toți cu Cuvântul; și tot ceea ce nu este în conformitate cu învățătura apostolică nu este biblic. Biblic este numai ceea ce este scris în Biblie, și apostolic este doar ceea ce au spus apostolii în Numele Domnului.

De la început noi vedem că Dumnezeu a exprimat mustrarea și de la început ambele lucruri au fost spuse. Pe de o parte, adevărata propovăduire a adevăratului Cuvânt. Apoi, pe de altă parte, sunt aceia care n-au o însărcinare divină, dar care au apărut și ei și au avut ceva de spus.

În 1 Tim. 1 apostolul ne scrie ceva ce ne-am putea pune-o la inimă și să credem din toată inima ceea ce ne-a spus Dumnezeu. Și am face bine dacă ne-am lua-o la inimă. 1 Tim. 1 direct de la vers. 3: *„După cum te-am rugat, la plecarea mea în Macedonia, să rămâi (mai mult timp) în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură”*. Mai întâi Pavel i-a chemat pe bătrânii din Efes, apoi l-a rugat pe Timotei să mai rămână în Efes pentru ca lucrurile învățate de Pavel prin poruncă divină să fie ancorate în inima bătrânilor. Așa cum am citit aici: *„să rămâi mai mult timp în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură”*.

Scumpi frați și surori, eu nu știu dacă există cineva care se gândește în sinea lui că aceste lucruri nu sunt importante. Sunt absolut importante! Nicio rătăcire nu vine din adevăr. Adevărul este adevăr de la început; și Cuvântul lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu de la început. Învățăturile străine n-au fost și nu vor fi niciodată Cuvântul lui Dumnezeu. Acum noi nici nu putem intra partea despre învățăturile străine care sunt propagate în acest timp, pentru că n-ar fi timp suficient.

1 Tim. 1:3b-4a: *„...să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură și să nu se țină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit...”*.

Ce aduce aceasta? Nimic. Nu! Noi am acceptat, am crezut și am primit Cuvântul lui Dumnezeu din toată inima și Îi suntem mulțumitori că Dumnezeu ni l-a descoperit. Așa cum a scris Pavel în 2 Cor. 11, scumpi frați și surori, aceasta rămâne ținta noastră, pentru că, de fapt, aceasta este esența propovăduirii.

Scriptura din 2 Cor. 11 am putea-o reciti de fiecare dată: „*Căci sunt gelos pe voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un singur Bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată*” (vers. 2).

O logodnică n-are voie să intre în nicio altă legătură cu vreun alt bărbat pentru că logodnicul ei i-a făcut o promisiune a cărei împlinire ea o așteaptă în curăție și credincioșie. O logodnică este răspunzătoare față de promisiunea care i-a fost dată de mirele ei, ca să nu flirteze în stânga și-n dreapta; ea știe ce se cuvine.

Aici în 2 Cor. 11:2b ne este scris: „*v-am logodit cu un singur Bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată*”. Apoi, imediat în versetul următor atenționarea: „*Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre...*” (vers. 3). Gândurile; nu inima, ci gândurile.

Cu adevărat noi trebuie să facem diferența că nu capul, ci inima este aleasă de Dumnezeu. „Fiul Meu, fiica Mea, dă-mi inima ta!” Ce a făgăduit Dumnezeu și ce a spus El în Ieremia 31? „Voi încheia cu voi un legământ nou. Iată legământul pe care-l voi face: vă voi da o inimă nouă..”. Nu un cap nou, ci o inimă nouă. „Vă voi pune cuvintele Mele înlăuntru vostru și vi le voi scrie în inimă, vă voi da un duh nou, Duhul Sfânt”.

Ce este cu acela care își lasă în acțiune gândurile proprii? Ce vrei tu să faci cu gândurile tale? Ce poate face Dumnezeu cu gândurile tale și ale mele? Lasă-le acasă! Permite ca gândurile lui Dumnezeu să te stăpânească! O astfel de gândire care a locuit în Isus Hristos să locuiască în voi toți (Fil. 2:5). Așa este scris și așa o credem din toată inima. Aceasta este foarte important.

2 Cor. 11:3: „*tot așa și gândurile voastre...*”. Vă rog să nu vă mai faceți gânduri despre ceea ce Dumnezeu a spus. Credeți că ceea ce El a spus se va împlini.

Scumpi frați și surori, și acest lucru mi-a devenit foarte mare: când Șarpele a atras-o pe Eva în acea discuție, ceea ce Dumnezeu a spus a rămas așa cum Dumnezeu a spus-o până la ultima literă scrisă. Dar ceea ce Dușmanul a spus desparte de Dumnezeu. Ceea ce spune Dumnezeu, ne leagă de Dumnezeu. De aceea trebuie să fim foarte atenți ca să nu punem sub semnul întrebării/îndoielii ceea ce a spus Dumnezeu în original, ci noi să credem din inimă ceea ce El ne-a spus. Pentru că Dumnezeu este adevărat, chiar dacă Satan și fiecare om este un mincinos. Da, în Evanghelia lui Ioan, Satan este denumit tatăl minciunii; el nu spune doar o minciună, ci el este tatăl minciunii, el este originea minciunii; făuritorul minciunii este Satan în chipul șarpelui din Grădina Eden. Dar Dumnezeu este adevărat și ceea ce El a spus rămâne în vecii vecilor.

Sunt sincer, eu nu am această teamă (din 2 Cor. 11:3), nu mă tem. Eu cred că toți care acum ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, îl cred din toată inima, călătoresc mii și mii de kilometri ca să asculte Cuvântul și toți din întreaga lume care sunt în legătură directă și ne ascultă, eu cred că toți aceștia nu se lasă amăgiți.

Eu cred că Mireasa nu poate fi amăgită! Mireasa este o parte a Mirelui, iar Mirele este Cuvântul descoperit. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit în mijlocul nostru. Și astfel Cuvântul devine trup în viața noastră, este descoperit în viața noastră, așa cum este scris; și noi credem așa cum zice Scriptura.

Apoi 2 Cor. 11:4: *„În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit sau o altă Evanghelie pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!”*.

Eu nu cred că vreunul dintre noi de aici sau dintre cei ce ne ascultă – care a ascultat Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu, Evanghelia veșnic valabilă a lui Isus Hristos – mai merge pe undeva ca să mai spicuiască ceea ce este spus în afara granițelor Cuvântului, lăsând în acțiune gândurile minții sau să asculte cu urechile – eu nu cred aceasta. Eu cred că toți aceia cărora le-a fost descoperit Cuvântul lui Dumnezeu ei au fost hotărâți să rămână în Cuvânt, să fie sfințiți în Cuvânt, nici o singură dată ei nu amestecă Cuvântul cu răstălmăcirea,

ci ei permit Cuvântului să fie Cuvânt, iar răstălmăcirii ei nici nu-i dau atenție. Eu am această încredințare din partea lui Dumnezeu.

Scumpi frați și surori, v-o spun încă o dată. Noi nu venim din întreaga Europă, din Africa, Asia, America de Nord, nu ne adunăm ca să auzim basme sau să propovăduim basme. Ci noi venim, ca să aducem poporul lui Dumnezeu la zi și pe noi să ne regăsim în Cuvânt. Nu venim ca să fim amăgiți sau să auzim basme sau legende, ci noi venim să auzim Cuvântul lui Dumnezeu veșnic valabil. Vă și spun din ce cauză. Pentru că a avut loc nașterea din nou prin sămânța veșnic valabilă a lui Dumnezeu care a fost însământată în noi.

Cele două locuri privitoare la viața din Dumnezeu sunt foarte importante. O putem citi acum din 1 Petru 1, unde este scris că noi suntem născuți prin Cuvânt. În 1 Petru 1:23: „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. Nu legende! Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și rămâne în veac. Apoi Duhul lui Dumnezeu vine peste această sămânță a Cuvântului pentru ca viața care este în această sămânță să iasă la exprimare.

Scumpi frați și surori, punem mâna pe inimă. Cu toată dragostea vă pun întrebarea: Ne-am trăit noi pocăința noastră față de Hristos? Am acceptat, am primit, am trăit noi harul? Avem noi siguranța mântuitoare că Domnul ne-a primit? Putem noi spune: atât de sigur cum soarele strălucește pe cer eu păcătosul am primit har, iertare? Am trăit noi pacea cu Dumnezeu? A devenit realitate în viața noastră tot ceea ce aparține de mântuirea divină? Am avut noi toate aceste trăiri mântuitoare pe care le-am citit mai înainte? Nu este suficient doar să le citești. Noi stăm înaintea întrebării: Doamne, s-a întâmplat acest lucru în viața mea? A căzut Cuvântul Tău în inima mea? Doamne, Ți-am permis eu Ție, prin Duhul Tău, să zămislești viața veșnică în mine?

Scumpi frați și surori, eu doresc ca toți care aud Cuvântul lui Dumnezeu acum să aibă parte de răpire atunci când Domnul Se va reîntoarce pentru Mireasa Sa. Așa cum a propovăduit fratele Branham, conform Mat. 13:41, eu o pot mărturisi în fiecare adunare, că: „Domnul va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui

toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea". Ei vor smulge din Împărăția Lui tot ceea ce nu este grâu.

Atât de adevărat cum noi am propovăduit numai Cuvântul lui Dumnezeu curat și sfânt tot atât de adevărat voi ați primit Cuvântul adevărat și curat și sunteți grâul lui Dumnezeu pe care Domnul, la revenirea Lui, și-l va aduna în grânarul Său, așa cum a propovăduit Ioan Botezătorul. La Dumnezeu totul este în legătură cu realitatea. Credința noastră va fi încoronată. Noi credem din toată inima ceea ce zice Scriptura și așa cum spune ea.

Să citim încă o dată 1 Petru 1:23: *„fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi*". Nu de la tine și nici de la mine, ci sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu pe care noi l-am acceptat și l-am primit. Eu am spus aceasta duminica trecută în Zürich; așa cum îngerul Gavril a venit la Maria și i-a spus: *„tu, căreia ți s-a făcut mare har*" și apoi: *„ai căpătat har (îndurare) înaintea lui Dumnezeu*" (Lc. 1:28, 30). Ea a crezut făgăduința lui Dumnezeu. Și ce s-a întâmplat după aceea? Duhul Sfânt s-a coborât peste ea, puterea Celui preînalt a umbrat-o și apoi: *„Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu*" (Lc. 1:35). Acesta este rezultatul. Dacă noi auzim Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu și îl primim prin credință atunci exact în acel moment noi am primit har (îndurare) înaintea lui Dumnezeu. Cuvântul este sămânța. Duhul coboară asupra noastră și noi putem trăi harul lui Dumnezeu în mod personal și să fim născuți din nou cu o nădejde vie – aceasta este realitatea divină, prin har.

Și aceste versete biblice le-am reamintit în noua scrisoare circulară. Îngăduiți-mi s-o spun acum pe scurt. Am numărat versetele biblice din noua scrisoare circulară; până acum am amintit 82 de versete în această scrisoare circulară. Despre ce este vorba? Ce ne interesează pe noi? Pe noi ne interesează ca poporul lui Dumnezeu să fie ancorat în Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca noi să credem din toată inima așa cum zice Scriptura. Când scrisoarea circulară va fi gata, în totalitate s-ar putea să fie 90 versete. Pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu este prețios. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci.

Acum să mai amintim încă o dată Cuvântul din Iacov 1:18: „*El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui*”.

Să cuprindem ceea ce am vrut să spunem astăzi. Pavel a avut pe inima lui ca bătrânii bisericii să-și împlinească bine sarcina lor de păstori, ca ei să nu permită ca bisericii să-i fie prezentate învățături rătăcitoare. Turma răscumpărată prin Sânge are dreptul să asculte Cuvântul sfânt și curat al lui Dumnezeu. Apoi, dacă găsim legăturile, vedem că el îl roagă pe Timotei să mai rămână în Efes pentru ca el să se îngrijească ca acolo să nu fie propovăduită nicio învățătură străină. Apoi în Ap. 2:2 în scrisoarea adresată Bisericii din Efes, Domnul spune următoarele: „*ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt*”. Un apostol este un trimis. Și doar dacă mai înainte un bărbat a primit o trimitere, poate fi un apostol. Trebuie să aibă loc o trimitere divină adevărată, altfel nu poți fi un apostol. Cu adevărat Dumnezeu S-a îngrijit ca totul să fie scris.

De fiecare dată noi Îi putem mulțumi lui Dumnezeu din toată inima, că noi am ajuns în acest timp când respectul divin față de fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este sădit în inima noastră. Cu adevărat, în toate domeniile noi putem crede așa cum spune Scriptura. În această legătură am mai putea spune și aminti multe lucruri.

Permiteți-mi să citesc Cuvântul din Rom. 1 ca să vedem cu ce autoritate a fost spus acest minunat Cuvânt apostolic. Citim din Rom. 1:1: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte...*”. Pe drumul Damascului el a văzut lumina, a auzit glasul, a căzut la pământ, apoi glasul Domnului i-a spus: „*Eu sunt Isus din Nazaret pe care-L prigonești*”(Fapte 22:8). Apoi i-a fost dată trimiterea: „*te voi trimite deoparte la Neamuri...*”(Fapte 22:21). Aici în Rom. 1:1b este scris: „*ca să vestească Evanghelia mântuirii lui Dumnezeu*”. În ultimele zile aceasta mi-a devenit foarte mare. Deja demult, de fiecare dată îmi devenise mare, dar acum în ultimele zile mi-a devenit din nou. Rom. 1:2: „*Evanghelia mântuirii lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi*”. Totul a fost făgăduit de Dumnezeu, propovăduit prin proroci și scris în sfintele Scripturi ale Vechiului Testament. Apoi în Noul Testament apostolii au încadrat corespunzător toate lucrurile propovăduite de

proroci și de fiecare dată putem citi de împlinirea a ceea ce a fost făgăduit și scris în Vechiul Testament. Eu am numărat. De peste o sută cincizeci de ori în Noul Testament putem citi: „*«așa cum zice Scriptura»*», *«așa cum este scris»*», *«ca să se îplinească»*”. De peste o sută cincizeci de ori găsim această afirmație ca dovadă că ceea ce Dumnezeu a hotărât, a făgăduit, a propovăduit și a scris în Vechiul Testament și-a găsit împlinirea în Noul Testament și încă se îplinește. Conformitatea Vechiului cu Noul Testament este atât de covârșitoare! Și de fiecare dată noi Îi putem mulțumi lui Dumnezeu din toată inima pentru că El ne-a încredințat Cuvântul Său.

Acum Rom. 1:5: *„prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile”*. Da, despre aceasta este vorba.

Nu ca să devenim renumiți pe întregul pământ. Ci întregii lumi să-i fie adus la cunoștință ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp. Să-I mulțumim Domnului din toată inima că ne-a deschis ochii, ne-a deschis inima, larg, că noi putem accepta, putem crede din toată inima și avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum. Să exprimăm și acest gând: noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos și deja înaintea întemeierii lumii numele nostru a fost scris în Cartea Vieții Mielului de unde nu poate fi șters niciodată. Aleșii sunt aleși și hotărâți înaintea întemeierii lumii și ei vor vedea slava lui Dumnezeu. În timpul nostru este descoperit că fecioarele înțelepte respectă Cuvântul, rămân în Cuvânt, acceptă și primesc ceea ce Domnul are să ne spună.

Nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să-I mulțumim Domnului din toată inima și din tot sufletul pentru mesajul care ni l-a încredințat, pentru ușile deschise de pe întregul pământ. Sper că toți ascultă vestirea, din: Cotonou, Abidjan, Kinshasa, Mbuji-Mayi, de pe întregul pământ toți ne ascultă. Chiar dacă nu vă putem numi pe toți cu numele noi suntem în legătură cu voi toți în Domnul, cu voi din Australia, din Noua Zeelandă, cu voi din toate popoarele și limbile. Suntem mulțumitori că Dumnezeu a călăuzit așa că aici se traduce în direct și că toți de pe întregul pământ pot auzi ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu.

Să mai spunem aceasta încă o dată. Cine a primit trecere înaintea lui Dumnezeu acelaia El îi arată calea pe care trebuie să pășească. Calea pe care Domnul merge cu Biserica Lui acum este văzută doar de către cei aleși. Toți ceilalți vor merge mai departe pe calea lor. Și acest gând mi-a venit ieri și astăzi: dacă bisericile ar fi rămas în Cuvânt, dacă de exemplu biserica romană ar fi rămas în Cuvânt atunci n-ar fi fost nevoie de nicio Reformă. Dacă lutheranii, dacă reformații, sau calviniștii ar fi rămas în Cuvânt atunci n-ar fi fost necesară o trezire baptistă. Dacă bapțiștii ar fi rămas în Cuvânt nu mai era necesară nici o altă trezire ulterioară, nici cea penticostală.

Dați-vă odată seama, în această săptămână în Los Angeles a avut loc o mare aducere aminte de revărsarea Duhului Sfânt care a avut loc în anul 1906. Toți s-au adunat la această mare sărbătoare: bapțiști, metodiști, lutherani, catolici și mai ales penticostali. Toți s-au adunat frumos în Los Angeles pe strada Azusa ca să-și aducă aminte de revărsarea Duhului Sfânt care a avut loc în anul 1906. Dar întrebarea mea este următoarea: Ce le-a adus, cu ce i-a ajutat aceasta și ce folos au ei de ceea ce a avut loc atunci? Noi Îi suntem mulțumitori că Domnul n-a avut doar un frate Parham, pe jumătate orb, pe care l-a folosit atunci, ca mai întâi el să vorbească în limbi, apoi Duhul Sfânt a venit tot mai mult și începând din anul 1906 a luat naștere mișcarea penticostală care apoi s-a răspândit în toată lumea. Dar ce a urmat după aceea? După al Doilea Război Mondial a urmat cu totul altceva. A avut loc întoarcerea la Cuvântul lui Dumnezeu, la original, la propovăduirea originală a Cuvântului. În general, mișcarea penticostală n-a primit dumnezeirea, n-a primit botezul biblic, n-a primit Cina biblică. Dar toți au vorbit în limbi pe lângă Dumnezeu, pe lângă Cuvânt. Dar Dumnezeu a trimis un proroc ca să ne aducă înapoi la Cuvânt.

Dumnezeu este Unul Singur. Niciodată n-au fost doi, sau trei și nici nu vor fi vreodată. Ci este Un Singur Dumnezeu din veșnicie în veșnicie. Acest Unic Dumnezeu S-a descoperit ca Creator, ca Judecător, ca Împărat, ca Tată în cer, în Fiul Său, pe pământ și în noi, prin Duhul Sfânt, dar de fiecare dată rămâne Un Singur Dumnezeu.

O mai spun o dată cu o inimă îndurerată: ce le ajută pe toate denominațiile care au serbat amintirea acelei zile în care a avut loc revărsarea Duhului Sfânt din anul 1906 dacă ei toți au rămas mai

departe în credința bisericii romane? Așa cum biserica romană a dat mai departe trinitatea, botezul trinitar și tot ce mai fac ei, tot așa și aceste (denominații care au ieșit din biserica romană-mamă) au preluat și dau mai departe aceste răstălmăciri. Dar din ultima trezire, începând din anul 1946, nimic din aluatul vechi nu este dat mai departe. Dumnezeu face totul nou: învățătura despre dumnezeire, despre botez, despre Cină. Cine transformă pâinea în trup pe care o femeie a copt-o în cuptor? Cine schimbă aceasta în trupul lui Hristos? Nu, nu, nu! Pâinea pe care o mâncăm nu ne transformă. Prin mâncarea pâinii nimeni nu este schimbat. Tu trebuie să fii schimbat. Eu trebuie să fiu schimbat. Noi trebuie să fim transformați. Cina este o aducere aminte a suferințelor Domnului nostru care S-a dat pe Sine, Și-a vărsat Sângele pentru noi. De aceea Pavel a spus: „*Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va reveni El*” (1 Cor. 11:26).

Scumpi frați și surori, haideți să fim mai mulțumitori pentru ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit. Să-I mulțumim că nu ne-a lăsat și n-am rămas în direcția denominațională, serbând sărbători carismatice. Îi mulțumim lui Dumnezeu din toată inima că El ne-a dăruit har și S-a îndurat de noi, ca să ne întorcem înapoi la Cuvânt, înapoi la început și, prin har, acum trăim restituirea deplină. Lui, Dumnezeului nostru Îi aducem laudă, cinste, mărire și închinare în vecii vecilor. Aleluia! Amin.

Haideți să ne ridicăm și astăzi să-I mulțumim Domnului cu toții. Este minunat! Eu o primesc așa de la Dumnezeu: că noi suntem predestinați ca în acest timp ca să auzim Cuvântul care ne este descoperit, să-l credem și, în ascultare, să-l punem în practică, să facem ceea ce nouă ne-a fost poruncit să facem. Isus Se reîntoarce. O putem crede și ne putem pregăti.

Ne plecăm capetele și rămânem în rugăciune înaintea Feței lui Dumnezeu. Scumpi frați și surori, dorim să ne dedicăm din nou viața noastră Domnului, să-L rugăm din toată inima: „Primește-mă pe deplin. Fiu al lui Dumnezeu, eu îmi dedic viața mea înaintea tronului Tău. Dumnezeule, Te rugăm dăruiește-ne har în ziua mântuirii”.

Tuturor acelor care se luptă cu gândul de a se lăsa botezați, permiteți-mi să vă spun cu o inimă sinceră, în dragoste. În trecut noi am trăit faptul că s-au botezat oameni care n-au trăit o pocăință, care după botez s-au dus pe parcarea supermarketului vecin și și-au fumat țigara. Astăzi, în acest loc vrem s-o spunem clar: nu vrem să scufundăm în apă un păcătos uscat și să scoatem afară un păcătos ud. Noi dorim să propovăduim Cuvântul lui Dumnezeu în acest fel: pocăiți-vă, pocăiți-vă, întoarceți-vă la Dumnezeu, veniți la Domnul! Așa cum s-a întâmplat în Faptele apostolilor și ne-a fost lăsat în prima predică. Nu să spui: „Eu mă botez, că-i la modă”. Nu! Mai întâi trăirea cu Domnul. Și așa cum am spus deja și este scris: „*oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit*” (Ioel 2:32). Dacă tu nu-L chemi nu poți fi mântuit, dacă tu nu-L chemi nu poți fi eliberat, nu poți fi vindecat. Numai El este Acela care mântuiește, eliberează și vindecă. El a fost rănit, bătut, maltrat, ocărât și schingiuit din pricina încălcărilor și bolilor noastre; pedeapsa care ne dă pacea a fost pusă peste El.

Scumpi frați și surori, deseori am amintit acest lucru. În urma auzirii vestirii Cuvântului lui Dumnezeu vine credința, astfel ascultătorii trebuie să fie aduși în legătură cu Dumnezeu și apoi să-și aibă trăirile lor mântuitoare cu Dumnezeu. Și în această seară, toți aceia care au un necaz, o problemă, o situație din care ei nu mai pot ieși, noi avem dreptul să-I aducem totul Domnului și să știm că El a zdrobit capul Șarpelui, a lui Satan. Domnul nostru este Biruitorul de pe Golgota. Noi avem dreptul să ne încredem în El. El Și-a vărsat Sângele noului legământ. Noi suntem poporul noului legământ și, prin har, avem dreptul să primim tot ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit în Isus Hristos, Domnul nostru.

Haideți să rămânem liniștiți în duh de rugăciune, surorile să vină să cânte o cântare de laudă Domnului și toți din diferite limbi să țină pasul cu miezul cuvintelor cântate care vor fi traduse, pentru ca toți să primească ceva în urma acestei cântări. Suntem mulțumitori pentru traducători. Dumnezeu să ne binecuvânteze și să fie cu noi toți. Acum și în veșnicie Îți aparțin Ție.

Cu inimi mulțumitoare, să ne plecăm capetele înaintea Domnului pentru că astăzi Dumnezeu a făcut lucruri mari. Noi am

putea cânta plini de bucurie: „în țărâna pământului ne închinăm înaintea Ta”. Scumpi frați și surori, Domnul nostru S-a dus în slavă în strigăte de biruință și veselie, așa cum este scris în Ps. 47:5. În Ps. 68:18 este scris: „*S-a suit în slavă, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor*” (Ef. 4:8). Învierea Domnului nostru a fost încoronarea descoperită a Biruitorului de pe Golgota. El a biruit moartea, iadul și pe Satan și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.

Noi Îi mulțumim Domnului că noi nu doar ne amintim ceea ce s-a întâmplat acum 110 ani în Los Angeles. Ne gândim chiar la multele predici pe care fratele Branham le-a ținut în Los Angeles. Nu vreau să intru în toate detaliile, dar ne gândim în mod deosebit la ceea ce a făcut Dumnezeu începând din anul 1946. El l-a trimis pe robul și prorocul Său pentru ca noi să fim aduși înapoi la Dumnezeu, la Cuvânt, la credința biblică și Cuvântul făgăduinței să-l trăim în mod personal.

Cine dorește ca astăzi să-și dedice viața lui Domnului, pe deplin? Eu cred că noi toți. Noi toți. Nimeni nu rămâne. Nu, nu, nu! Toți ne dedicăm Domnului Dumnezeului nostru. Doamne, atotputernicule Dumnezeu, este un ceas de dedicare, un ceas de mulțumire, o adunare cu toți sfinții, cu toți cei răscumpărați, cu turma răscumpărată prin Sânge de pe întregul pământ. Bindecuvântează în toate popoarele, în toată limbile, bindecuvântează gloata Ta răscumpărată prin Sânge, poporul Tău, Biserica Ta și isprăvește-Ți lucrarea Ta în timpul nostru. Pentru aceasta, astăzi, Te rugăm confirmă-Ți Cuvântul Tău, umblă printre rânduri, mărește credința. Dumnezeule, salvează pe cei pierduți, eliberează pe cei legați, vindecă pe cei bolnavi, confirmă-Ți Cuvântul Tău, prin har, cu noi și în noi toți. Astăzi Tu ești același și rămâi același în vecii vecilor. Se va întâmpla după credința noastră. Aleluia! Acceptați, primiți, credeți și mulțumiți-I Domnului pentru ascultarea rugăciunii, pentru răspunsul Lui căci Dumnezeu a făcut-o, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Aleluia! Amin.